

HOOFDSTUK 1

OP WEG NAAR DE UITGANG

Het is donderdagochtend half zeven als Sharon met een bonkend hart in haar auto stapt. Ze heeft de hele nacht geen oog dichtgedaan. Als ze richting het zwembad rijdt, voelt ze tranen prikken achter haar ogen. Het ritje van tien minuten naar haar trainingsbad in Montpellier lijkt uren te duren. Vele scenario's van hoe haar coach Philippe Lucas zou kunnen reageren, spoken door haar hoofd. Maar Sharon is vastberaden en komt met één doel naar het zwembad. Ze eist excuses van haar coach. Anders is het over. Dan pakt ze haar spullen en gaat ze er meteen vandoor.

Al zes jaar heeft ze een haat-liefdeverhouding met Lucas. De liefde heeft altijd de boventoon gevoerd, maar nu... Wat is hij toch een moeilijke man, denkt Sharon. Ja diep van binnen heeft hij een goed hart, daar is ze van overtuigd. Maar gisteren is hij echt te ver gegaan.

WOENSDAG 12 JUNI 2019

Philippe Lucas heeft weer eens zijn bokkenpruik op. Hij is al enkele weken niet te genieten. Voor de open Franse kampioenschappen in mei had hij zijn meest succesvolle zwemster al op de kast gejaagd. “Ik moet binnenkort met je praten over je schouderblessure en over volgend seizoen. Als je de Olympische Spelen niet haalt, is het natuurlijk klaar. Dan kun je stoppen hier.” Sharon: ‘Ik wist niet wat ik hoorde. Ik had sinds begin maart veel last van peesontstekingen in mijn schouders. Daarom besloot ik minder te gaan trainen. Geen 17 kilometer per dag maar de helft. Philippe vond dat niks. Hij is een coach van beuken, beuken, beuken. Hij kan heel moeilijk met blessures omgaan.’ De schouderblessure van Sharon zet de verstandhouding tussen coach en pupil op scherp.

Lucas heeft vandaag een aangepast trainingsschema in petto voor Sharon. Haar training bestaat voornamelijk uit rugcrawl om de schouders zo veel mogelijk te ontlasten. Na een paar baantjes voelt Sharon al dat ze aan een zinloze missie bezig is. ‘Ik had meteen heel veel last. Het ging echt voor geen meter. Ik riep vanuit het water tegen Philippe: “Het gaat gewoon niet. Ik weet niet wat ik moet doen, maar dit heeft geen zin. Ik wil er gewoon uit.”’

Maar een zwemmer van Lucas mag niet op eigen houtje het water uit. Dat is een doodzonde. ‘Ik vroeg best netjes of ik het bad uit mocht en dat vond hij heel irritant. Ik zei: “Laat me een halve dag rusten en dan sta ik er morgen weer.”’

Dat is tegen het zere been van Lucas. De coach, die ook wel te boek staat als een kleine dictator aan de badrand, gooit er al zijn frustraties over de afgelopen weken uit. Tijdens de Franse kampioenschappen (waar Sharon zilver won op de 10 kilome-

ter) was Lucas boos omdat zij er voor had gekozen om in een wetsuit te zwemmen. ‘We mochten kiezen tussen een wetsuit en een normaal racepak. Toen Philippe mij in m’n wetsuit zag, zei hij: “Oh ga je in wetsuit zwemmen? Kies je voor de makkelijkste weg?” Die opmerking sloeg nergens op want een wetsuit is redelijk zwaar voor je armen. Maar ik zwem daar wel makkelijker in dan anderen. Twee trainingsgenootjes kunnen niet goed in wetsuit zwemmen en kozen voor een gewoon pak. Philippe was er gepikeerd over dat ik als enige voor een wetsuit koos.’

Drie weken later zit zijn woede daarover nog altijd diep. Terwijl Sharon klaagt over haar pijnlijke schouder bijt Lucas haar opeens toe: “We weten allemaal dat jij dankzij je wetsuit zo goed hebt gepresteerd op de Franse kampioenschappen.” Sharon: ‘Daar werd ik zo boos over. Philippe was me echt aan het opnaaien. Iedereen zegt altijd dat ik alleen maar goed ben in een wetsuit. Ja op de EK van 2018 in Glasgow won ik drie keer goud en een keer zilver met een wetsuit aan. Maar zo fijn is een wetsuit nu ook weer niet; het knelt, je armen worden loodzwaar en je kunt na een paar kilometer niet meer op techniek zwemmen. Dan is het alleen een kwestie van je armen draaien. En hoeveel wedstrijden heb ik niet zonder wetsuit gewonnen? Op de Olympische Spelen won ik goud zonder wetsuit. En al die loodzware trainingen? Die zwem ik toch ook gewoon in een badpak.’

Sharon is zo nijdig over de opmerkingen van Lucas dat ze haar badmuts afgooit en het water uitstapt. “Ik heb nog nooit iemand zo respectloos gezien”, schreeuwt Lucas. “Het is over. Ik train je niet meer.”

Ondertussen zijn veel zwemmers al klaar met hun zware trainingsset. Terwijl ze rustig in het water hun benen trainen,

krijgen ze de ruzie tussen Sharon en Lucas woord voor woord mee. Het weerhoudt de veelgeprezen coach er niet van om tekeer te gaan. “Jij bent helemaal niks waard. Je bent een zielig meisje uit Nederland. Ga maar terug naar je eigen land. Ik word niet eens betaald door die Nederlanders.” Sharon: “Oh begin je weer eens over geld? Daar heb je het altijd over. Hoezo word je niet betaald? Hoezo? Kijk eens om je heen wie hier allemaal zwemmen? Hoe denk je dat dat komt? Wie haalt er sinds 2014 op ieder groot toernooi medailles? Wie is er olympisch kampioen geworden waardoor je weer nieuwe zwemmers hebt gekregen? Zo betaal ik je. En hoe komt het dat je in 2015 weer coach bij de Franse federatie bent geworden? Ja de Fransen deden het de afgelopen jaren goed, maar vergeet niet bij wie het in 2014 allemaal is begonnen!”

Lucas: “Schandalig! Zo heeft nog nooit iemand tegen me gesproken. Je hebt dit jaar nog niks laten zien. Je wilde de open Franse kampioenschappen in het binnenbad niet zwemmen vanwege je schouder. Ik heb je zelfs nog toestemming gegeven om naar je vriend in Duitsland te gaan. Toen je terugkwam had je een duimblessure en mocht je niet zwemmen en nu werk je een half programma af. Wat heb ik daar nou aan?!” Sharon: “Denk jij dat ik het leuk vind dat ik pijn aan mijn schouders heb? Je weet dat ik er alles aan doe om het te verhelpen. Iedere zaterdag zit ik de hele dag in de auto om naar mijn fysiotherapeut in Barcelona te gaan. Ga jij gezellig met me mee? Jij doet helemaal niks. Ik ben de enige hier die een oplossing zoekt voor mijn blessure. En ik ben de enige die dat allemaal betaalt.” Lucas: “Oh, moet ik dat opeens voor jou gaan betalen? Ik heb het helemaal gehad met jou. Ik stop ermee. Dit was je laatste training.”

Lucas is rood aangeloopen van woede. Als Sharon hem de rug toekeert en richting kleedkamer wil lopen, roept hij haar na: “Weet je nog dat moment tijdens de Olympische Spelen? Dat je me omhelsde na je gouden medaille en zei: Merci Philippe?” Sharon: “Nou, weet je wat ik me vooral herinner van de Olympische Spelen? Dat je me tijdens die omhelzing als eerste vroeg waarom Aurélie Muller was gediskwalificeerd.”

Trillend van woede verlaat Sharon het zwembad.

DONDERDAG 13 JUNI 2019

De volgende ochtend parkeert ze haar auto in alle vroegte voor de deur van de hoofdingang van het zwembad. Sharon is extra vroeg gekomen omdat ze Lucas wil spreken voordat de andere zwemmers arriveren. Gisteravond heeft ze een indringend telefoongesprek gevoerd met haar oudere zus Denise, die in Brazilië woont. Denise adviseert haar om uit te kijken naar een andere coach. ‘Ik had de hele nacht liggen piekeren. Drie weken later zou ik op trainingskamp gaan naar Taiwan waar we ons met de Nederlandse openwaterploeg gingen voorbereiden op de WK in Zuid-Korea. Ik kon dus niet op stel en sprong ergens anders heen. Maar ik wist wel: na de WK zullen er zeker mogelijkheden zijn om me ergens bij aan te sluiten. Ik had geen idee waar, maar ik had er vertrouwen in dat er voor een olympisch kampioen altijd wel ergens plek zou zijn.’

Met dat idee in haar achterhoofd voelt Sharon zich gesterkt als ze het zwembad binnenstapt voor het moeilijkste gesprek van haar leven. ‘Ik had echt ballen omdat ik me niet meer afhankelijk voelde van Philippe. Ik wilde op de eerste plaats excuses horen. Maar ik ken Philippe natuurlijk. Vaak genoeg heb ik bij andere zwemmers gezien dat hij hard in lachen uitbarstte

haar toevlucht bij Lucas, die haar belooft er wel voor haar te zijn. In september 2015, elf maanden voor de Olympische Spelen, verhuist Heemskerk naar Narbonne.

Sharon: 'Femke moest heel erg wennen aan de zware trainingen. Ze zwom niet goed en werd onzeker. Op een dag kwam Philippe naar mij toe en zei: "Femke zwemt slecht. Ik heb bij haar de harde aanpak geprobeerd, maar die werkt niet. De softe aanpak werkt sowieso niet dus nu heb ik haar helemaal verrot gescholden." Toen Philippe dit zo vertelde, kwam ik er achter dat het allemaal een spelletje voor hem is. Hij doet het gewoon expres om mensen uit te testen.'

Heemskerk kan de woede-uitbarsting van Lucas moeilijk verkroppen. Voor haar gevoel komt die uit het niets. Ze heeft met paddles gezwommen en gooit deze als ze klaar is onbedoeld iets te hard op de kant. Lucas reageert ziedend. Er volgt een scheldkanonnade en hij stuurt Heemskerk het water uit. Sharon: 'Na de training zag ik Femke in het restaurant boven het zwembad. Ze was nog steeds van slag en dacht dat ze het nu voorgoed bij hem had verpest. "Ik heb zijn ogen nog nooit zo kwaad naar mij zien kijken", vertelde ze. Ik adviseerde haar om hem met rust te laten. "Laat hem maar even afkoelen, praten heeft nu echt geen zin." Maar Femke luisterde niet naar mij en stapte toch op Philippe af. Later hoorde ik van hem dat hij nog nooit iemand zo tegen hem had horen praten. "Ik had haar graag willen helpen, maar nu niet meer", zei Philippe. De volgende ochtend deed hij tot verrassing van Femke en mij weer heel gewoon. Femke had zich de hele nacht zorgen gemaakt hoe hij de volgende ochtend op de training zou reageren. Dan voel je je echt klote. Philippe is gewoon niet te peilen.'

Philippe Lucas mag dan een man met een enorm ingewikkelde gebruiksaanwijzing zijn, hij weet bij Sharon steevast de juiste snaar te raken. Door haar uit te dagen het schier onmogelijke te presteren, verlegt de topzwemster keer op keer haar grenzen. Met haar over-mijn-lijk-mentaliteit laat ze zelfs Lucas af en toe versteld staan. Niet alleen in het zwembad, ook op de atletiekbaan.

Het is een bloedhete dinsdagmiddag, begin juli 2015. Sharon is alleen met Lucas op de atletiekbaan. Alle andere zwemmers zijn op trainingskamp met hun nationale ploeg. "Ik vind je niet meer zo goed lopen als vorig jaar", zegt Lucas. "Vroeger liep je makkelijk 1.07 minuut op de 400 meter. Maar nu, met je dikke benen... Misschien ben je wel gewoon te dik. Je bent niet meer het meisje van een paar jaar geleden met hardlopen." Sharon heeft meteen door dat Lucas haar uit de tent lokt. "Nou ik loop het wanneer je wilt hoor. Ik kan het nu lopen, na mijn warming-up." "Is goed", zegt Lucas.

Sharon gaat maximaal van start, maar na 300 meter voelt ze haar benen zwaarder en zwaarder worden. Een hoog springkussen onttrekt het zicht van Lucas op Sharon waardoor ze in de bocht een paar passen kan afsnijden. "Nee ik ga hem niet laten winnen", is de enige gedachte die in de laatste tachtig meter door haar hoofd spookt. "Al loop ik mijn benen kapot, wat kan mij het schelen", pept ze zichzelf op. Als Sharon over de finish komt, weet ze dat ze het heeft gered. "Ik zei toch dat ik 1.07 kan lopen", zegt ze triomfantelijk tegen Lucas. "Het is geen 1.07", bromt de coach met een stalen gezicht. "Het is 1.05."

Een dag later moet Sharon haar ijver bekopen. 'Mijn benen waren helemaal verzuurd, ik kon bijna niet meer lopen. Na het hardlopen had ik mijn benen niet kunnen rekken. Ik moest

Spelen van volgend jaar. Maar ik vind het wel fijn als ik goed zwem. Daar krijg ik zelfvertrouwen van.'

Ook op de 400 vrij kan Sharon met een vijfde plaats geen potten breken.

Voor het eerst in hun tweeënhalfjarige samenwerking vertoont de relatie tussen Philippe Lucas en Sharon enkele haarscheurtjes.

HOOFDSTUK 16

DE GANG NAAR DE HEL

De gang. De beruchte gang die de kleedkamers in Narbonne van het buitenbad scheidt. Hier, onder de tribune van het zwembad, drommen Sharon en haar collega's tweemaal per dag samen. In gedachten verzonken staart Sharon voor zich uit. Het is 6,58 uur en de thermometer geeft drie graden Celsius aan. In haar roze badjas met daar overheen een dikke, zwarte winterjas met capuchon en warme Uggs aan haar voeten is het wachten geblazen op Philippe Lucas. In deze gang begint de psychologische oorlogsvoering van de coach. De ene dag vertelt Lucas hier wel welk programma zijn zwemmers moeten afwerken. De andere dag houdt hij zijn kaarten nog even op zak. Dan laat hij pas na het inzwemmen weten welke monstertrainingen hij in petto heeft.

Sharon: 'Het moeilijkste moment van de dag vond ik altijd het stukje lopen door die gang. Zeker als ik mijn programma

nog niet had gehoord. Je wist: achter die grote, blauwe stalen deuren word je weer afgebeeld. Je voelde nog de pijn van de training van gisteren en je kon je armen amper omhoog tillen. In die dertig meter lange gang schoot iedere dag van alles door mijn hoofd. Hoe ga ik deze training overleven? Welk gek setje mag ik vandaag doen? Hoe is het humeur van Philippe? Gaat-ie mij vandaag afzeiken? Krijg ik zo'n zware training dat ik er hoofdpijn van krijg? Het was alsof je via die gang richting de hel liep.'

Lucas wisselt regelmatig af met zijn horrortrainingen. Voor zijn zwemmers is het programma tweemaal per dag een verrassing. Eén ding weten ze wel: aan het einde van de dag hebben ze minstens 17 kilometer gezwommen, meestal eerlijk verdeeld over de ochtend- en middagtraining. '10x800 meter borstcrawl vond ik in mijn eerste jaren bij Philippe echt verschrikkelijk. Tien keer zestien banen, zó zwaar. Nu vind ik het nog steeds geen pretje, maar ik weet dat ik het aankan. Ook 20x400 of 5x2000 zijn een lijdensweg en de wisselende setjes met 150 meter borstcrawl en 50 meter vlinderslag – en dat twintig keer – zijn superzwaar. In Narbonne deed ik heel veel borstcrawl-vlinderslagtrainingen. "Daar word je sterk van", zei Philippe altijd. Voor mij is dat puur pijn lijden. Je armen raken helemaal verzuurd. Ik denk ook dat Philippe er van geniet als ik het zo moeilijk heb. Na een zware trainingsweek zegt hij altijd: "Zet maar op internet hoeveel kilometer je deze week hebt gezwommen." Hij hoopt dat dat indruk maakt op mijn concurrenten. Dus dan zet ik op Instagram en Twitter: "Uitgeput na een week van 93,5 kilometer." Wel grappig, Philippe heeft zelf nog niet eens een emailadres maar hij vindt het wel belangrijk dat ik op sociale media mijn tegenstanders imponeer.'

In de wintermaanden is het afzien in Narbonne. 'Er lag wel eens ijs op de startblokken. En als ik op mijn rug zwom, heb ik een paar keer meegemaakt dat er bevroren druppeltjes op mijn zwembril zaten. Op koude dagen droeg ik een badjas, een dikke winterjas en mijn nep-Uggs als ik richting het zwembad liep. In een oud bushokje deed ik snel alles uit en sprong in het water. Na de training rende ik weer naar het hokje. Mijn Uggs deed ik niet aan omdat ik natte voeten had. Op slippers rende ik heel hard naar binnen naar een klein, wit kacheltje in de kleedkamer. Daar stonden we altijd met een paar meiden te klagen over de zware training en over Philippe. Douchen had geen zin. Het duurde zo lang voordat die douches warm werden, echt niet normaal. Ik vond het niet waard om daar op te wachten dus ik reed altijd naar huis voor een lekker warme douche.'

Met de verhuizing van de Groep-Lucas van Narbonne naar Montpellier na de zomer van 2017 gaan de zwemmers er wat betreft de faciliteiten flink op vooruit. Centre Nautique Neptune in Montpellier beschikt wel over warme douches, de kleedkamers zijn groter en het krachthonk is stukken moderner dan in Narbonne. Maar of je nu in Narbonne traint onder Lucas of in Montpellier: de trainingen zijn en blijven loodzwaar. 'Het ergste setje dat ik ooit in de training heb gedaan was 20x200 meter vlinderslag. Dat was kort na de verhuizing naar Montpellier. Vanwege overbelasting van mijn schouders trainde ik na de WK van Boedapest tot het einde van het jaar één keer per dag en ook minder zwaar qua intensiteit. In die maanden ging ik fluitend naar de training. Ik nam alleen wat water mee en geen broodje en herstelshakeje zoals ik in zware trainingsweken altijd doe. Er trainde een nieuw, jong meisje bij Philippe en zij moest van hem 20x200 meter vlinderslag

HOOFDSTUK 17

BITCH FIGHT

Sharon geniet in de kleedkamer van haar zwemclub ASPTT Périgueux even na van een nieuwe overwinning tijdens de clubkampioenschappen. Haar winst op de 50 meter vlinderslag is alweer de derde titel van de 12-jarige zwemster dit weekend. Ze is zich aan het omkleden als enkele zwemgenootjes de kleedkamer binnenkomen. Het zijn meisjes die haar altijd links laten liggen en Sharon weet dat ze niet zijn gekomen om haar te feliciteren. “Hé Sharon, laat je voeten eens zien? Heb je groene voeten? Onze ouders zeggen dat je groene voeten moet hebben.” Sharon kent het Franse fabeltje dat mensen die doping gebruiken groene voeten zouden hebben. “Nou, hier zijn mijn voeten hoor. Kijk maar”, zegt Sharon terwijl ze de onderkant van haar voeten laat zien.

‘Er waren vroeger heel veel zwimmers én hun ouders jaloers op mij. Ik won vrijwel alles en ze snaptten niet hoe dat kon. Ik

vond die jaloezie alleen maar mooi en ging er nog harder van zwemmen. Ook na die opmerkingen over groene voeten liet ik me niet gek maken. Ik merkte wel dat veel mensen het niet leuk vonden dat ‘dat Nederlandse meisje’ zoveel won. Maar ik denk dat er ook veel langs me heen is gegaan. Mijn moeder zat op de tribune en had er meer last van dan ik.’

Ada van Rouwendaal: ‘Er was heel veel afgunst en jaloezie. Veel Fransen zijn ontzettend chauvinistisch en zien het liefst Franse zwemmers winnen. Ik had weinig contact met andere ouders omdat de Fransen toch allemaal naar elkaar toetrekken en ik sprak in het begin de taal nog niet zo goed. Maar ik ving wel van alles op. Niet alleen bij zwemwedstrijden maar ook tijdens de trainingen merkte ik dat ouders jaloers waren op de prestaties van Sharon en op de aandacht die ze van de trainer kreeg. Toen Sharon extra mocht trainen bij Cédric Moncet was het hek van de dam. Andere meiden wilden ook meer trainen en kwamen vervolgens ook op die extra trainingsavond naar het zwembad. Iedereen zag dat die andere zwemsters veel minder talent hadden dan Sharon behalve hun ouders. Ook bij de atletiekclub was er veel jaloezie. Enkele moeders vroegen zelfs een keer aan Sharon wat ze allemaal at. Ze vonden het niet normaal dat ze alle titels pakte. Daar konden veel ouders niet over uit. Op een gegeven moment zetten ze atletiekcoach Hubert onder druk. Ze vonden dat hij teveel tijd en energie in Sharon stak en ze dreigden dat hun kinderen naar een andere club zouden gaan. Nee, dat was voor Sharon niet altijd leuk. Gelukkig trok ze zich er weinig van aan. Ik denk ook dat ze hierdoor is gehard.’

Het leven van een topsporter is ook op latere leeftijd niet altijd even leuk voor Sharon. Na de WK kortebaam in 2014 wordt ze nota bene door haar Franse trainingsgenoten beticht van do-

der huiswaarts zijn gekeerd, komen naar de RAI en worden door enkele duizenden fans toegejuicht. Kort voor de huldiging vertelt Sharon voor de tv-camera van de NOS dat ze het heerlijk vindt om weer terug te zijn in Nederland. “En straks zal ik vanaf het podium mijn vader en moeder wel zien. Mijn vader staat denk ik heel hard te huilen en mijn moeder zal helemaal gek worden”, zegt Sharon op tv.

Even later ziet ze haar ouders inderdaad vooraan bij het podium staan. Sneller dan ze verwacht is de huldiging voorbij. ‘Het was heel kleinschalig en duurde maar kort, dat vond ik wel jammer. Vier jaar eerder in Den Bosch was het allemaal wat grootser en uitbundiger. Maar goed, ik vond het ook wel fijn om met mijn ouders terug naar Eindhoven te gaan.’

De volgende dag wacht een druk programma. Alle olympische medaillewinnaars en hun ouders zijn uitgenodigd in Den Haag voor een ontvangst op het ministerie van Algemene Zaken en een huldiging in de Ridderzaal. ‘Voordat we door premier Mark Rutte werden ontvangen, stond ik op het Binnenhof nog even te kletsen met mijn ouders. Ik had niet in de gaten dat de andere atleten meteen naar binnen waren gegaan. Toen ik een paar minuten later binnenkwam, was de eerste groepsfoto op de trappen met de premier en de ministers Edith Schippers en Lodewijk Asscher al gemaakt! Daar schrok ik even van. Niemand had mij gewaarschuwd dat ik snel naar binnen moest. Gelukkig sta ik wel op de tweede foto.’

Vervolgens zijn er toespraken in de Ridderzaal en ontvangen de kersverse olympisch kampioenen uit handen van sportminister Schippers een koninklijke onderscheiding. Sharon mag zich voortaan Ridder in de Orde van Oranje-Nassau noemen. Net als Sanne Wevers, Ferry Weertman, Anna van der Breggen,

Elis Ligtlee, Marit Bouwmeester, Dorian van Rijsselberghe en het roeiduo Maaïke Head en Ilse Paulis. ‘Op mijn 22ste ging ik al als ‘Ridder’ door het leven, best grappig. Hierna stapten we op onze oranje fietsen voor een bezoekje aan koning Willem-Alexander en koningin Máxima op Paleis Noordeinde. Op de paleistrappen maakten we een foto waarbij ik een mooi plekje kreeg; rechtsachter de koning. De koning en koningin maakten na de fotosessie met iedereen een praatje. Koning Willem-Alexander wist niet alleen dat ik de 10 kilometer had gewonnen, maar ook dat ik in Frankrijk woon en bij ‘die strenge coach’ train. Hij wist echt alles, dat vond ik zo bijzonder. Ik voelde me heel speciaal en dacht: “Hoe kan hij dat allemaal precies onthouden van iedereen?” Een geweldige ervaring. Het was sowieso een super leuke dag.’

Sharon heeft het koninklijk echtpaar de afgelopen jaren vaker ontmoet. ‘De eerste keer was wel heel verrassend. Dat was in de zomer van 2012 kort voor de Olympische Spelen. Ik trainde in Eindhoven en toen ik voor de avondtraining de kleedkamer binnenstapte, zag ik nette kleding hangen die ik nog nooit had gezien. En een paar hakken, ontzettend hoge hakken. “Van wie zijn die hakken? Wie doet nu zulke hoge hakken aan naar het zwembad”, zei ik tegen enkele trainingsgenootjes. We waren natuurlijk heel erg nieuwsgierig geworden. Ik liep richting het topsportbad, opende de deur en wist niet wat ik zag. Huh.... Prins Willem-Alexander en prinses Máxima in ons bad! Ze waren er samen met twee vrienden en kregen training van Jacco Verhaeren en Pieter van den Hoogenband. Er stonden ook allemaal beveiligers langs het bad. Ik heb geprobeerd mijn training zo normaal mogelijk af te werken, maar af en toe keek ik toch even opzij. Ik lag in de baan naast Máxima en ik zag haar heel

fanatiek zwemmen, Willem-Alexander deed het wat rustiger aan. Later bleek dat ze trainden voor Amsterdam City Swim, het zwemevenement in de grachten om geld in te zamelen voor Stichting ALS Nederland. Máxima heeft daar aan meegedaan, Willem-Alexander niet.’

Enkele weken na het koninklijk bezoek in Eindhoven treft Sharon de toenmalige kroonprins en kroonprinses nogmaals. Tijdens de Olympische Spelen in Londen bezoeken prins Willem-Alexander en prinses Máxima het olympisch dorp. Vele sporters gaan hier met het kroonprinselijk paar op de foto, ook Sharon. ‘Ik heb wel een zwak voor Willem-Alexander en Máxima. Ze zijn heel sportminded en erg geïnteresseerd in de mens achter de sporter. Ik heb al twee keer een officiële brief van het Koninklijk Huis ontvangen met een uitnodiging voor de uitblinkerslunch op Paleis Noordeinde. Helaas kon ik beide keren niet komen vanwege trainingsverplichtingen in Frankrijk. Zo jammer, ik vond het een eer dat ik was gevraagd. Hopelijk krijg ik nog eens een uitnodiging. Ik zou er heel graag naartoe willen.’

Op dergelijke momenten is het voor Sharon een nadeel dat ze in Zuid-Frankrijk traint. Gezien haar omvangrijke trainingsprogramma kan ze niet zomaar eventjes naar Nederland komen. Zo heeft Sharon niet alleen al twee koninklijke lunches moeten afzeggen, maar ook meerdere keren vriendelijk moeten bedanken voor uitnodigingen van praatprogramma’s op tv. ‘Ik leef grote delen van het jaar in mijn eigen tunneltje. Zeker richting belangrijke toernooien. Een bliksembezoekje kost veel tijd en energie en haalt me uit mijn ritme. En dan is er natuurlijk ook nog Philippe aan wie ik toestemming moet vragen. Hij laat me echt niet zomaar een paar trainingen overslaan.’

Doordat Sharon niet zo prominent in de media aanwezig is als sporters die wel in eigen land trainen, is ze minder bekend bij het Nederlandse publiek. ‘Dat hoor ik ook vaak van mijn vader. Hij praat graag over mij tegen vreemde mensen. Dan vertelt hij dat zijn dochter olympisch kampioen is geworden. Als hij mijn naam noemt, komen veel mensen meestal niet verder dan: “Oh is dat dat meisje dat in Frankrijk traint bij die gekke coach?” Ik word in Nederland nooit herkend. Niet als ik in de trein zit van Schiphol naar Eindhoven met mijn oranje koffer en ook niet op straat.’

Sharon kan prima leven met een rol buiten de grote spotlights. Toch is het contrast met Frankrijk – het land waar ze al meer dan de helft van haar leven woont – gigantisch. ‘In Frankrijk zijn topsporters echt helden en olympisch kampioenen zijn helemaal onsterfelijk. De Franse topzweimmers hebben grote sponsors, rijden in een dikke auto en verdienen tonnen als ze goed presteren op EK’s, WK’s en de Olympische Spelen.’

Ook haar coach Philippe Lucas is een nationale grootheid. Nadat hij Laure Manaudou in 2004 naar de olympische titel heeft geleid, wordt hij door het Franse publiek aanbeden. Sharon: ‘Overal waar Philippe komt, wil iedereen met hem op de foto. En als hij met het vliegtuig gaat, likken de stewardessen zijn voeten. “Ah monsieur Lucas, hoe maakt u het? Wilt u een glaasje champagne?” Ik zit vaak naast hem maar aan mij vragen ze niks. Ook is Philippe een keer in Narbonne door de politie aangehouden voor een verkeersovertreding. Toen de agenten zagen dat het om ‘de Philippe Lucas’ ging, kreeg hij geen bekeuring maar een waarschuwing. “Rijd u maar door monsieur Lucas, maar een volgende keer niet meer doen hè?” Philippe is nog altijd een grote ster in Frankrijk.’